

LARS KEPLER PAGANINIHO SMLOUVA

.....

KRIMIROMÁNHOST

LARS KEPLER

PAGANINIHO SMLOUVA

LARS KEPLER

PAGANINIHO SMLOUVA

.....

BRNO 2012

Paganinikontraktet

Copyright © Lars Kepler, 2010

Published by agreement with Salomonsson Agency

Cover illustration © Hummingbirds, Stockholm

Translation © Azita Haidarová, 2011

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o.,

2011, 2012 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-626-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-627-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-628-0 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-629-7 (Formát MobiPocket)

Je bílá červnová noc, venku panuje bezvětří, šedomodrá hladina se ospale a lehounce kolébá jako mlha. Vtom se v Panenském průlivu v jižní části stockholmských šér objeví loď unášená pozpátku proudem.

Všimne si jí starý rybář, téměř hodinu ji sleduje z pevniny. Dovesluje k ní a několikrát zavolá, zda je někdo na palubě. Tuší však, že se odpovědi nedočká.

Přirazí k boku opuštěného člunu, položí vesla, uváže lano ke koupací plošině, vystoupá po kovových schůdkách a přehoupne se přes zábradlí. Na zadní palubě stojí růžové lehátko. Stařec chvíli vyčkává a naslouchá. Když se nic neozve, otevře skleněné dveře a zastaví se na schůdku do salonu. Nábytek, obložení z lakovaného týku a temně modré potahy pohovek halí šedavý svit. Muž pokračuje po strmých schodech do podpalubí, mine tmavou kuchyňku i koupelnu a vejde do prostorné kajuty. Vysoko položenými okénky proniká dovnitř bledé světlo a ozařuje špičaté dvojlůžko kopírující tvar přídě. V čele postele sedí mladá žena v džínové bundě, zády se opírá o stěnu, nohy má široce roztažené, ruka ochable spočívá na růžovém polštářku. S podivným úzkostným výrazem hledí muži přímo do očí.

Stařec pochopí, že je mrtvá.

V dlouhých černých vlasech má vetknutou sponku s bílou holubicí, symbolem míru.

Muž k dívce popojde a dotkne se její tváře. Hlava jí klesne na hrud' a ze rtů a zpod brady se vyřine tenký pramínek vody.

Slovo muzika pochází z řečtiny a souvisí s mýtem o devíti Múzách, dcerách všemocného Dia a Titánky Mnémosyné, bohyně paměti. Jednou z nich je Euterpé, patronka hudby. Její jméno znamená Potěšující a bývá zobrazována jako dívka s flétnou.

Pro hudební nadání neexistuje žádná obecně platná definice. Někteří lidé nedokáží rozlišit tónové frekvence, jiní mají vrozenou hudební paměť a díky absolutnímu sluchu jsou schopni bez jakékoli předchozí znalosti postihnout i nepatrné rozdíly mezi tóny.

Z historie známe celou řadu mimořádných hudebních géníů, z nichž mnozí dosáhli značného věhlasu. Wolfgang Amadeus Mozart jezdil již v šesti letech na koncertní turné po celé Evropě a Ludwig van Beethoven tvořil svá vrcholná díla v době, kdy byl zcela bluchý.

Legendární houslista, kytarista a hudební skladatel Niccolò Paganini se narodil roku 1782 v italském Janově. Dodnes existuje jen hrstka umělců, kteří dokáží jeho rychlé a náročné skladby zahrát. Mnozí současníci ho podezírali, že výměnou za svou neuvěřitelnou houslovou virtuozitu upsal duši ďáblu.

Penelope Fernandezové přeběhne mráz po zádech, srdce se jí rozbuší a ohlédne se přes rameno. Snad je to předtucha dalších událostí tohoto podivného dne.

Ve studiu je teplo, Penelope má však chladné tváře. Stále cítí dotyk studené houbičky s pudrem, který jí v maskérně nanесли na obličej. Z vlasů jí odepnuli sponku s holubičkou a do kudrn jí vetřeli gel, takže vypadají jako neposední zkroucení hádci.

Penelope Fernandezová je předsedkyní Švédské společnosti pro mír a odzbrojení. Tiše vstoupí do zpravodajského studia a posadí se do světla reflektorů naproti Pontusi Salmanovi, výkonnému řediteli firmy Silencia Defence AB, vyrábějící zbraně a válečný materiál.

Moderátorka Stefanie von Sydow změní téma, pohlédne do kamery, stručně pohovoří o vypovězených smlouvách v důsledku odkoupení švédské zbrojovky Bofors britským koncernem BAE Systems Limited a obrátí se k Penelope.

„Paní Fernandezová, v několika debatách jste se kriticky vyjádřila ke švédskému vývozu zbraní, nedávno jste ho dokonce přirovnala k francouzskému skandálu, takzvané aféře Angolagate, kdy se vysoce postavení politici a obchodníci dopustili korupce, podporovali pašování zbraní a byli odsouzeni k dlouhým trestům odnětí svobody. Ale ve Švédsku přece k ničemu takovému nedošlo, nebo ano?“

„Existují dva způsoby interpretace,“ odpoví Penelope Fernandezová. „Buď selhali naši politici, nebo náš právní systém.“

„To je nesmysl, sama dobře víte, že máme velmi dlouhou tradici v...“ vloží se do věci Pontus Salman.

„Švédská legislativa,“ přeruší ho Penelope, „švédská legislativa výrobu a vývoz válečného materiálu výslovně zakazuje.“

„V tom se naprosto mýlíte,“ opáčí Salman.

„Jde o paragrafy tři a šest zákona o válečném materiálu,“ upřesní své tvrzení Penelope.

„Ale společnost Silencia Defence získala předběžné schválení,“ usměje se Salman.

„Jistě, jinak by se totiž jednalo o hrubé porušení zákona o vývozu zbraní a...“

„Ale my pro jejich vývoz máme povolení,“ skočí jí do řeči ředitel.

„Nezapomínejte, k čemu je válečný materiál určen...“

„Počkejte, paní Fernandezová,“ brzdí ji moderátorka Stefanie von Sydow a pokývne k Pontusi Salmanovi, který zvedl ruku na znamení toho, že ještě neskončil.

„Veškeré obchody tohoto typu podléhají důkladné kontrole,“ vysvětluje ředitel, „a to buď přímo vládou, nebo Inspekcí pro vývoz strategického zboží, pokud o tom náhodou nevíte.“

„Francie má obdobná opatření,“ namítne Penelope, „a přesto válečný materiál v hodnotě osmi miliard švédských korun skončil v Angole, ačkoli na ni OSN uvalila embargo... takže navzdory jasnému zákazu...“

„Ale teď mluvíme o Švédsku.“

„Chápu, že lidé nechtějí přijít o práci, ale přesto by mě zajímalo, proč vyvážíte takové množství munice právě do Keni. Vždyť jde o zemi, která...“

„Našemu obchodu nemůžete nic vytknout,“ přeruší ji Salman. „Ani to nejmenší, nebo snad ano?“

„Bohužel...“

„Tak máte nějakou konkrétní námitku?“ vloží se do věci moderátorka.

„To ne,“ odpoví Penelope a sklopí zrak. „Ale...“

„Pak byste se mi měla omluvit,“ prohlásí Pontus Salman.

Penelope mu pohlédne do očí. Překypuje zlostí a zklamáním, ovládne se však a mlčí. Pontus Salman se usměje a spustí o zbrojovce na Trollhättanu. Když společnost Silencia Defence získala povolení k zahájení výroby, vzniklo dvě stě pracovních

míst. Ředitel vysvětluje, co znamená předběžné schválení, a popisuje, jak daleko již výroba pokročila. Záměrně prodlévá u podrobností, takže na jeho soupeřku v debatě nezbu-
de čas.

Penelope naslouchá, snaží se potlačit vztek a rozmrzelost a raději myslí na to, že za pár hodin bude s Björnem na jeho lodi. Povlečou postel se špičatým čelem a do ledničky a mra-
záčku dají zásoby jídla. V duchu vidí lesk orosené sklenky s ně-
čím ostrým, sledě v hořčičné omáčce, matesy, vařené bram-
bory, vejce a knäckebrot. Prostřou si na zadní palubě, zakotví
u nějakého ostrůvku v šérách a zdlouhavě a labužnický po-
večeří v záři večerního slunce.

Penelope Fernandezová opustí budovu Švédské televize a za-
míří na Valhalskou ulici. Téměř dvě hodiny čekala na podob-
ný rozhovor v jiném studiu, producent jí však oznámil, že
ji museli vyškrtnout kvůli reklamě — pěti rychlým tipům na
ploché letní bríško.

U čtvrti Gärdet spatří barevný stan cirkusu Maximus. Oše-
třovatel stříká hadicí dva slony. Jedno zvíře zvedne chobot
a lapá prudký proud vody přímo do tlamy.

Penelope je teprve čtyřiadvacet let. Má vlnité černé vlasy
spadající na ramena a velké vážné oči. Na krku nosí krátký stří-
brný řetízek s křížkem, který dostala ke konfirmaci. Její plet
má nazlátlou barvu — jako panenský olivový olej nebo med;
tak ji popsal ve své slohové práci spolužák na druhém stupni
základní školy. Již mnohokrát slyšela, že je neuvěřitelně po-
dobná slavné filmové hvězdě Sophii Lorenové.

Penelope vytáhne telefon a zavolá Björnovi. Sdělí mu, že
už je na cestě. Pojede metrem z Karlova náměstí.

„Penny? Stalo se něco?“ zeptá se stísněným hlasem Björn.

„Ne, co by se mělo stát?“

„Tak prima, všechno platí, nechal jsem ti na záznamníku
vzkaz, chybíš tu jen ty.“

„Ale nemusíme se zbytečně stresovat, že ne?“

Na dlouhém prudkém eskalátoru se jí zmocní nepříjemný pocit, srdce se jí rozbuší a zavře oči. Schody kloužou dolů, tunel jí připadá užší a užší, vzduch je stále chladnější.

Penelope Fernandezová pochází z La Libertad, největšího departementu středoamerického státu Salvador. Její matka Claudia Fernandezová skončila během občanské války ve vězení a Penelope se narodila v cele za asistence patnácti internovaných žen, které pro rodičku udělaly, co bylo v jejich silách. Claudia byla lékařka a aktivně se podílela na lidových vzdělávacích kampaních. Zavřeli ji kvůli tomu, že podporovala požadavek na zakládání odborových svazů pro domorodé obyvatelstvo.

Penelope otevře oči až dole v metru. Klaustrofobický pocit zmizí. Znovu si vzpomene na Björna čekajícího u jachtového klubu na Långholmenu. Těší se na koupání bez plavek; přímo z člunu sklouzne do vody a uvidí jen moře a oblohu.

Vagon se rachtivě řítí kupředu, na Starém Městě vyjede z tunelu a za okny zasvítí slunce.

Penelope Fernandezová z duše nenávidí válku, zbraně a násilí. Kvůli této planoucí zášti absolvovala magisterské studium politologie v Uppsale a zvolila si obor mírové řešení konfliktů. Později pracovala s Jane Oduyovou pro francouzskou humanitární organizaci *Action Contre la Faim* v Dárfúru. V deníku *Dagens Nybeter* jí otiskli pozoruhodný článek o ženách z utečeneckých táborů a o statečnosti, s níž se po každém násilném skutku snaží znovu zařadit do běžného života. Před dvěma lety nastoupila po Fridě Blomové na post předsedkyně Švédské společnosti pro mír a odzbrojení.

Penelope vystoupí u Hornstullu, vyjde z metra, najednou však pocítí nevysvětlitelný neklid, seběhne z Pålundsbackenu na Jižní Mälarenské nábřeží, rychle přejde po mostě na Långholmen a dá se vlevo k přístavu malých loďek. Cestička je vysypaná šterkem, prach visí v nehybném vzduchu jako opar.

Björnův člun se pohupuje ve stínu pod Západním mostem, drobné vlnky tvoří světelnou síť, která se kolébavě odráží v ocelových mostních obloucích.

Pak spatří Björna v kovbojském klobouku, nehybně stojícího na zádi s rukama zkříženými na prsou a zdviženými rameny.

Penelope strčí dva prsty do úst a uličnický hvízdne. Björn sebou trhne, vypadá, jako by ho něco k smrti vyděsilo. Pohlédne na cestu a spatří ji. S úzkostí v očích jí jde naproti k můstku.

„Copak je s tebou?“ zeptá se Penelope a sestupuje po schůdkách k lodi.

„Ale nic,“ odpoví Björn, posune si klobouk a pokusí se o úsměv.

Obejmou se, Björn má ledové ruce a košili na zádech mokrou od potu.

„Jsi zpocený jako myš,“ řekne mu Penelope.

Björn uhne pohledem.

„Jen jsem pospíchal, abychom konečně vyjeli.“

„Stavil ses pro mou tašku?“

Muž přikývne a pokyne rukou ke kajutě. Loď se pod jejich kroky lehce pohupuje, Penelope ucítí vůni rozpálené umělé hmoty a nalakovaného dřeva.

„Hej,“ zvolá vesele. „Kdepak se mi v duchu touláš?“

Björnovy slámově žluté vlasy smotané do ježatých dredů trčí všemi směry. Jasně modré oči jsou dětské, usměvavé.

„Nikde, to se ti jen zdá,“ odpoví a sklopí oči.

„Tak na co pořád myslíš?“

„Na to, že budeme spolu,“ řekne Björn a obejmě ji kolem pasu. „A že se budeme milovat v přírodě.“

Ústy se něžně dotýká jejích vlasů.

„Tak na tohle myslíš, ty jeden?“ zašeptá Penelope.

„Jo,“ přitaká Björn.

„No, víš, většina lidí... hlavně ženských si na sex v přírodě moc nepotrpí. Ležet na kamenech mezi mravenci není nic moc...“

„Je to stejné jako koupání bez plavek,“ trvá na svém Björn.
„Tak o tom mě budeš muset přesvědčit,“ odpoví drze Penelope.

„To si piš, že jo.“

„A jak?“ rozesměje se Penelope, vtom jí v látkové kabele zazvoní telefon.

Björn strne. Z tváří mu zmizí všechna barva. Penelope pohledne na displej. Je to její mladší sestra.

„To je Viola,“ vysvětlí rychle Björnovi.

„Ahoj, sestřičko.“

Ozve se houkání automobilu a Viola cosi zaječí.

„Hovado pitomý,“ zavrčí pak.

„Copak se děje?“

„Je konec,“ odpoví sestra. „Dala jsem Sergejovi kopačky.“

„Zase jste se pohádali?“ zeptá se Penelope.

„Jo,“ odpoví tiše Viola.

„Promiň,“ zamumlá Penelope. „Chápu, že jsi z toho smutná.“

„Není to tak hrozný, ale... Mamka povídala, že se chystáte vyjet si na lodi, a napadlo mě... že bych se přidala, jestli mě vezmete s sebou.“

Zavládne naprosté ticho.

„Ty chceš jet s námi?“ zeptá se nakonec nepříliš nadšeně Penelope. „Potřebovali bychom být s Björnem chvíli sami, ale...“

Penelope stojí v kokpitu, boky má obtočené vzdušným modrým sárongem, horní díl bikinek zdobí znamení míru. Oknem ji zaplavuje teplé letní světlo. Opatrně objedne maják v Královském přístavu a pak obratně vmanévruje do úzkého průlivu.

Z růžového lehátka na zádi se zvedne Viola. Proseděla tu celou hodinu; na hlavě měla Björnův kovbojský klobouk, na očích obrovské sluneční brýle a ospale pokuřovala jointa.

Viola se pětkrát pokusí podat si zapalovač prsty u nohy, nakonec to vzdá. Penelope se nedokáže ubránit úsměvu. Viola vejde skleněnými dveřmi do salonu a zeptá se, zda ji nemá vystřídat.

„Jinak si zajdu namíchat margaritu,“ prohlásí a zamíří dolů po schodech.

Na přední palubě leží na dece Björn, pod hlavou kapesní vydání Ovidiových *Proměn*.

Penelope si všimne, že zábradlí u jeho nohou je zrezivělé. Björn dostal loď k dvacátým narozeninám, neměl však peníze na její údržbu. Cruiser je jediný dárek, který mu táta kdy dal — kromě cesty do ciziny. Když otec slavil padesátiny, pozval Björna s Penelope do jednoho ze svých nejpřepychovějších hotelů Kamaya Resort na východním pobřeží Keni. Penelope v hotelu vydržela dva dny, pak se vydala do utečeneckého tábora Kubbum v Dárfúru v jižním Súdánu, kde působila humanitární organizace *Action Contre la Faim*, Akce proti hladu.

Blíží se ke Skurusundskému mostu, Penelope sníží rychlost z osmi na pět uzlů. Navzdory hustému provozu neslyší žádný hluk. Vjedou do stínu pod most. U betonového pilíře se

pohupuje gumový člun RIB, jaký používá námořní pěchota. Trup je vyroben ze sklolaminátu a má velmi výkonný motor.

Jsou už téměř za mostem, vtom si Penelope všimne, že ve člunu někdo je. Zády k ní sedí nějaký muž. Penelope se prudce zrychlí tep, cosi ji zarazí na jeho zátylku a černém oblečení. Má pocit, že ji sleduje, ačkoli je otočen na druhou stranu.

Když cruiser opět vyjede do slunečního svitu, Penelope se roztřeše a na pažích jí naskočí husí kůže.

U Duvnásu zvýší rychlost na patnáct uzlů. Oba lodní motory se rozehrmí, voda se zpění a loď prudce vyrazí po klidné hladině.

Vtom jí znovu zazvoní mobil. Podle čísla volá máma. Zřejmě viděla tu debatu v televizi. Penelope proletí hlavou, že ji matka chce pochválit a povědět jí, jak jí to slušelo a jak byla šikovná, ví však, že je to jen bláhová iluze.

„Ahoj, mami,“ řekne Penelope.

„Ach jo,“ zašeptá máma.

„Copak je?“

„Ty moje záda... musím zajít k doktorovi,“ lamentuje Claudia a natočí si z kohoutku do sklenice vodu. „Jen jsem se chtěla zeptat, jestli jsi mluvila s Violou.“

„Je s námi na lodi,“ odpoví Penelope a slyší, jak matka pije.

„Takže je s vámi, to jsem ráda... říkala jsem si, že by jí to udělalo dobře.“

„Jo, jí to určitě prospěje,“ prohlásí sarkasticky Penelope.

„Co budete jíst?“

„K večeři máme sledě, brambory, vajíčka...“

„Violka sledě nerada.“

„Mami, vždyť mi zavolala teprve před...“

„Chápu, že jste s ní nepočítali,“ přeruší ji Claudia. „Proto se ptám.“

„Můžu ohřát trochu masových kuliček,“ odpoví trpělivě Penelope.

„Takže jich nebude dost pro všechny?“ zeptá se matka.

„Proč by nebylo? Záleží na tom, kdo...“

Penelope zmlkne a upřeně hledí na třpytivou vodní plochu.

„Já se bez nich klidně obejdu,“ dodá posléze klidným hlasem.

„Ptala jsem se jen na to, jestli je dost pro všechny, na nic jiného.“

„Chápu,“ řekne tiše Penelope.

„Takže teď lituješ, že na tebe nezbude, vid’?“ zeptá se matka s potlačovaným podrážděním.

„Ale kdepak... Jen si uvědom, že Viola je už dospělá a...“

„Moc jsi mě zklamala.“

„To mě mrzí.“

„Já ti dělám masové kuličky na Vánoce, na svatého Jana a...“

„Vždyť nemusíš,“ opáčí rychle Penelope.

„Dobře,“ zasyčí vztekle matka. „Jak myslíš.“

„Jen jsem chtěla říct...“

„Na svatého Jana tě doma nechci,“ přeruší ji rozčileně máma.

„Ale mami, proč z toho děláš takovou...“

Ozve se pípnutí; matka přerušila hovor. Penelope zklamaně povzdechne a vypne telefon.

Loď pomalu klouže po zeleném odrazu okolních pahorků. Po skřípajících schodech vyklopýtá Viola se sklenkou margarity v ruce.

„To byla máma, co?“

„Jo.“

„Má strach, že mi nedáte najíst, vid’?“ zeptá se s úsměvem Viola.

„Jídla je tu dost,“ odpoví Penelope.

„Myslí si, že jsem malá holka.“

„Jen se o tebe bojí,“ řekne Penelope.

„S tebou si hlavu nikdy neláme,“ prohlásí Viola.

„Já se o sebe postarám.“

Viola upije a pohlédne z okna.

„Dívala jsem se na tu debatu v televizi,“ řekne.

„Myslíš tu dnešní s Pontusem Salmanem?“

„Ne... minulý týden,“ odpoví sestra. „Mluvila jsi s nějakým arogantním chlápkem... měl takový fajnový jméno a...“

„Myslíš Palmcronu?“ zeptá se Penelope.

„Jo, přesně tak, Palmcrona...“

„Strašně mě vytočil, byla jsem v obličejí rudá jako rajče a do očí mi naskočily slzy, měla jsem sto chutí mu zarecitovat *Masters of War* od Boba Dylana nebo odtamtud utéct a prásknout za sebou dveřmi.“

Penelope se natáhne a otevře střešní okénko.

„No ne, nevěřila bych, že si někdy vyholíš podpaždí,“ řekne škádlivě Viola.

„Hm, byla jsem tak často v médiích, že...“

„...že tě přemohla marnivost,“ zažertuje Viola.

„Nechci, aby mě pro pár chlupů odmítli jako potíživku.“

„A co tam dole?“

„Koukni se.“

Penelope nadzvedne sárong a Viola se rozchechtá na celé kolo.

„Björnovi se to líbí.“

„No jo, ten s těma svýma dredama může sotva něco namítat.“

„Zato ty jsi vyholená úplně všude,“ řekne ostře Penelope. „Kvůli těm svejm ženatejm dědkům a vypatlanějm svalovcům...“

„Jo, na chlapy moc štěstí nemám,“ přeručí ji Viola.

„Nejen na chlapy.“

„To je fakt, odjakživa jsem naprosto k ničemu.“

„Stačilo by jen zlepšit si známky a...“

Viola pokrčí rameny:

„Zkusila jsem si udělat vysokoškolský test.“

Loď měkce brázdí průzračnou vodu, vysoko ve vzduchu poletují racci.

„A jak to šlo?“ zeptá se nakonec Penelope.

„Podle mě to bylo lehký,“ řekne Viola a olízne sůl z okraje sklenky.

„Takže dobře,“ usměje se Penelope.

Viola přikývne a položí skleničku na stůl.

„A jak dobře?“ zeptá se Penelope a štouchne ji do boku.

„Plný počet bodů,“ odpoví se sklopeným pohledem Viola.

Penelope vykřikne radostí a nadšeně sestru obejmě.

„Chápeš, co to znamená? Můžeš studovat, co chceš, můžeš jít na jakoukoli univerzitu, můžeš si vybrat obchodní akademii, medicínu, žurnalistiku...“

Viola zrudne, hlasitě se rozchechtá a Penelope ji znovu prudce popadne do náručí, až Viole spadne klobouk. Pohládí sestřičku po hlavě, upraví jí účes, vyndá si z hlavy sponku s mírovou holubičkou, připne ji Viole do vlasů, pohlédne na ni a spokojeně se usměje.

Loď pluje velmi rychle, příd' šumivě brázdí hladinu jako nůž. Břeh omývá vysoký příboj, pak se vlny obrátí a s pleskáním se srážejí a lámou. Penelope vkormidluje do průlivu, motory duní. Příd' se nadzdvihne, za zádí se táhnou dva zpěněné pruhy.

„Co blázníš, Penny!“ zvolá Viola a posune si sponku ve vlasech. Přesně tohle dělávala jako malá; jakmile byla pěkně načesaná, hned se rozcuchala.

Björn se vzbudí až u ostrova Gåsö. Zajdou si pro zmrzlinu a vypijí šálek kávy. Pak dostane Viola chuť zahrát si na malém hřišti minigolf, takže v plavbě pokračují až pozdě odpoledne.

Z levoboku je krásný výhled na celý průliv, vodní hladina se před nimi rozprostírá jako obrovská kamenná podlaha.

Jedou ke Kastskäru, podlouhlému neobydlenému ostrovu. Na jižní straně je zelená zátoka, kde hodlají zakotvit, vykoupat se, něco si ugrilovat a přenocovat.

„Půjdu se na chvilku natáhnout,“ prohlásí se zívnutím Viola.

„Jen jdi,“ přitaká Penelope.

Viola odejde po podpalubí, Penelope hledí před sebe. Sníží rychlost, zamíří k ostrovu a očima visí na displeji hloubkoměru, který je varuje před podmořskými útesy. Právě plují nad mělčinou, hloubka se pohybuje od čtyřiceti do pěti metrů.

Björn vejde do kokpitu a políbí Penelope na krk.

„Mám nachystat večeri?“ zeptá se.

„Ještě počkej, Viola si šla na chvíli lehnout.“

„Začínáš mluvit jako tvoje máma,“ řekne něžně Björn. „Už volala?“

„To víš, že jo.“

„Chtěla vědět, jestli jsme Violku vzali s sebou, co?“

„Jo.“

„Pohádaly jste se?“

Penelope zavrtí hlavou.

„Tak co je s tebou?“ zeptá se Björn. „Proč jsi smutná?“

„Ale nic, máma mi jen...“

„Copak?“

Penelope si s křečovitým úsměvem setře z tváří slzy.

„Říkala, že na svatého Jana nemám jezdit.“

Björn ji obejmě.

„Vykašli se na to.“

„Vždyť jo,“ odpoví Penelope.

Pomalou, pomalounku vmanévruje člun do zálivu. Motory tiše bručí. Loď je blízko pevniny, ve vzduchu je cítit vůni rozpálené země a ostrovní vegetace.

Zakotví a vypnou motor. Björn vyskočí s lanem na úpatí prudkého svahu a uváže ho ke stromu.

Země je pokrytá mechem. Björn se zastaví a hledí na Penelope. Ozve se řinčení kotevního zdvihadla, v koruně stromu zašustí ptačí křídla.

Penelope si natáhne joggingové kalhoty, nazuje si bílé tenisky, skočí na pevninu, vezme Björna za ruku a ten ji obejmě.

„Nepůjdeme se podívat po ostrově?“

„Nechtěl jsi mě náhodou o něčem přesvědčit?“ zeptá se pomalu Penelope.

„Jo, využijeme práva volného vstupu na pozemky,“ řekne Björn.

Penelope s úsměvem přikývne, Björn ji pohladí po vlasech a prstem přejíždí po jejích vysedlých lících kostech a výrazném černém obočí.

„Jak to, že jsi tak krásná?“

Lehce ji políbí na ústa a pak společně vyrazí k nízkému mlázi.

Uprostřed je mýtinka porostlá hustými trsy vysoké luční trávy. Kolem květů poletují motýli a drobní čmeláci. Na slunci je vedro, na severní straně mezi stromy probleskuje vodní

hladina. Zastaví se, chvíli váhají, laškovně na sebe pohlédnou a poté zvažní.

„Co kdyby někdo přišel?“ zeptá se Penelope.

„Na ostrově není kromě nás ani noha.“

„Jsi si jistý?“

„Kolik ostrovů je ve stockholmských šérách, třicet tisíc? Určitě jich bude mnohem víc,“ prohlásí Björn.

Penelope si svlékne vršek od bikin, sundá si boty, stáhne kalhoty i spodní díl plavek. Najednou stojí v trávě úplně nahá. Prvotní nejistota se změní v dokonalé štěstí. Napadne ji, jak je vzrušující nechat se laskat mořským vánkem a prostupovat teplem dýchajícím ze země.

Björn na ni hledí, mumlá, že není sexista, ale že se na ni nemůže vynadávat. Penelope je vysoká, má svalnaté, ale měkce zaoblené paže. S úzkým pasem a širokými stehny vypadá jako antická bohyně.

Björn si roztřesenýma rukama svlékne tričko a květované plážové šortky. Je mladší než ona, má dětské, téměř holé tělo a sluncem spálená ramena.

„Teď se chci podívat já na tebe,“ řekne Penelope.

Björnovi zrudnou tváře a s nadšeným výrazem jde k ní.

„Nebo nesmím?“

Björn zavrtí hlavou a přitiskne tvář k jejímu hrdlu a vlasům.

Klidně se obejmou a začnou se líbat. Penelope ucítí jeho teplý jazyk ve svých ústech a zaplaví ji pronikavá slast. Potlačí široký úsměv, aby mohla pokračovat v líbání. Oběma se zrychlí dech. Björn dostane erekci, srdce jim bije stále prudčeji. Roztouženě si lehnou do trávy mezi trsy lučního porostu. Björn jí ústy laská ňadra, dráždí hnědé bradavky, líbá ji na břicho a pak jí roztáhne nohy. Pohlédne na ni a připadá mu, že jejich těla ve večerním slunci září. Vše je nanejvýš intimní a něžné. Penelope je již vlhká a vzrušená, vtom ji Björn začne lízat, jemně a pomalu. Po chvíli mu odstrčí hlavu, pod očima má rudé skvrny. Zašeptá, že ho chce v sobě, strhne ho na sebe, pomáhá mu rukou, dokud do ní nevklouzne. Björn

jí ztěžka oddechuje do ucha a ona hledí vzhůru do večerních červánků.

Pak stane nahá ve vyhráté trávě, protáhne se, kousek poodejde a zírá mezi stromy.

„Copak je?“ zeptá se zdušeným hlasem Björn.

Penelope se k němu otočí. Björn se posadí na trávu a ve sele na ni pohlédne.

„Spálil sis ramena.“

„Jako každé léto.“ Björn si ohmatá zrudlou kůži.

„Nevrátíme se? Mám hlad,“ řekne Penelope.

„Ještě si trošku zaplavu.“

Penelope si natáhne kalhoty, obuje si boty a zůstane stát s horním dílem bikinek v ruce. Láskyplně klouže pohledem po jeho neochlupeném hrudníku, svalnatých pažích, tetování na rameni a nestejném opálení. Nakonec se zadívá do jeho zářících, něžných očí.

„Příště budeš dole ty,“ usměje se na něj.

„Příště?“ zopakuje nadšeně Björn. „Tak už jsi změnila názor, vid? Já to věděl.“

Penelope se zahihňá a zamává mu. Björn si lehne na záda a pokojně hledí do nebe. Něco si šeptá, zatímco ona prochází lesem ke skalnaté plážičce, kde zakotvili.

Zastaví se, navlékne si podprsenku a vydá se dolů k lodi.

Vrátí se na palubu a zapřemýšlí, zda Viola stále ještě spí. Rozhodne se, že dá vařit rané brambory s několika snítkami kopru a potom se zajde umýt a převléknout. Vtom se zarazí. Zadní paluba je mokrá jako po dešti. Viola ji musela z nějakého důvodu setřít. Ve vzduchu visí cosi zlověstného. Nedokáže si svůj neklid vysvětlit, přesto jí naskočí husí kůže. Ptáci zmlknou, kolem zavládne podivné ticho. Slyší jen šplouchání vlnek narážejících do trupu lodi a tlumený skřípot lodního lana uvázaného ke stromu. Najednou si plně uvědomuje všechny své pohyby. Sejde po schodech do podpalubí. Dveře kajuty pro hosty jsou otevřené. Lampa je rozsvícená, Viola tam však není. Třesoucí se rukou zaklepe na dveře malé

koupelny. Otevře je, nahlédne dovnitř a pak se vrátí na palubu. Spatří Björna, který se o kousek dál chystá vlézt do vody. Zamává na něj, on ji však nevidí.

Penelope otevře skleněné dveře do salonu, projde kolem modrých pohovek, týkového stolu a kokpitu.

„Violo!“ volá vyděšeně.

Vejde do kuchyňky, vyndá hrnec, ale s bušícím srdcem ho odstrčí. Zkontroluje velkou koupelnu a zamíří do kajuty pod přídí, v níž s Björnem spávají. Otevře dveře, očima prolétne zřešlý pokoj a zprvu má pocit, že zahlédla svůj vlastní obraz v zrcadle.

Viola sedí bez hnutí v čele postele, rukou spočívá na růžovém polštářku ze sekáče.

„Co to tam vyvádíš?“

Navzdory otázce je jí jasné, že něco není v pořádku. Viola je ve tváři vlhká a podivně bledá, mokré prameny vlasů jí visí na ramena.

„Violo? Violo! Co je s tebou?“

Penelope však ví, co se stalo, v čem je problém; sestra nedýchá, její pokožka je chladná, už to není ona, svíčka jejího života dohořela. Těsná místnost potemní, Penelope má pocit, že se zadusí. Zděšeně zakvílí, ucouvne, nechťně strhne pověšené oblečení, ramenem narazí do veřejí, otočí se a běží po schodech nahoru.

Když se ocitne na zádi, lapá po dechu, jako by se dusila. Kašle, hrud' jí stále svírá ledová hrůza. Rozhlédne se kolem. Asi o sto metrů dál na pláži spatří černě oděného muže. Podvědomě vytuší, že s tím má něco společného. Je to stejný chlapík, který číhal ve stínu pod mostem ve vojenském gumovém člunu a který se k ní otočil zády, když ho mýjela. Chápe, že Violu zabil cizinec v černém, a také ví, že s vražděním zdaleka neskončil.

Muž mává na Björna plovoucího asi dvacet metrů od břehu, cosi na něj volá a zvedne paži. Björn ho uslyší, šlape vodu a očima pátrá po pevnině.

Vteřiny se vlečou, jako by se zastavil čas. Penelope se rozběhne do kokpitu, prohrabává zásuvku s náradím, najde velký nůž a vyřítí se na palubu.

Björn plave pomalými tempy, na vodě kolem něj se tvoří kruhy. Hledí na neznámého a vypadá udiveně. Muž ukazuje ke břehu. Björn se nejistě usměje a zamíří k ostrovu.

„Björne!“ zakřičí ze všech sil Penelope. „Neplav k němu!“

Muž na pláži se k ní obrátí, pak vyrazí ke člunu. Penelope odřízne lano, uklouzne po mokré palubě, vstane, odklopýtá do kokpitu, vytáhne kotvu a spustí motory.

Björn ji musel slyšet, neboť se otočil zády k ostrovu a vrací se. Penelope naviguje loď přímo k němu. Muž změnil směr, běží přes kopec na druhou stranu ostrova. Zřejmě nechal svůj černý gumový člun v severním zálivu.

Je jí jasné, že nemají šanci mu uniknout.

Se spuštěnými motory mine velkou loď a pluje k Björnovi. Křičí na něj, zpomalí a podá mu bidlo. Voda je chladná. Björn vypadá vystrašeně a vyčerpaně. Hlava mu stále mizí pod hladinou. Penelope ho nechtíc poranila hákem, z čela mu teče krev.

„Vydrž!“ volá na něj.

Černý gumový člun se již vydal kolem ostrova. Penelope zřetelně slyší vrčení motoru. Björn křiví tvář bolestí. Po několika pokusech se mu konečně podařilo zaháknout paži za lodní bidlo. Penelope ho co nejrychleji odvěče ke koupací plošině a Björn se chytí okraje. Penelope upustí bidlo, které ihned odnesou vlny.

„Viola je mrtvá!“ křičí zoufale.

Jakmile se Björn pevně drží schůdků, Penelope se rozběhne do kokpitu a spustí motory na plný plyn.

Björn přežije zábradlí a křičí na ni, aby jela rovnou k Ornö. Zezadu se přibližuje kvílení gumového člunu.

Penelope prudkým obloukem otočí loď, pod trupem to temně duní.

„Zabil Violu,“ vzlykne Penelope.

„Pozor, skála,“ varuje ji Björn a zuby mu drkotají.

Pronásledovatel již vyjel ze zálivu, jako šíp letí po klidné hladině.

Po Björnově obličejí stéká krev.

Penelope okamžitě zamíří k velkému ostrovu. Björn se otočí. Neznámý je asi tři sta metrů za nimi.

„Rychle k molu!“

Penelope otočí loď, couvne, a jakmile příd' ťukne o molo, vypne motor. Bok lodi se dře o vlhký dřevěný žebřík. Příboj šumí a tříští se o skály. Loď se nakloní na stranu, žebřík se rozbije na kousíčky. Přes zábradlí se přelévají vlny, lodní lano se pohupuje. Björn s Penelope běží po přístavním můstku. Utíkají k pevnině, za sebou slyší řev blížícího se člunu. Penelope zakopne, zachytí se rukou skály a s funěním šplhá do vysokého svahu k okraji lesa. Motor pod kopcem již utichl. Penelope ví, že jejich náskok nic neznamenaá. Spolu s Björnem se řítí mezi stromy, v hlavě se jí zběsile honí všemožné myšlenky a očima hledá nějaký úkryt.

Paragraf 21 zákona o policii říká, že policista smí vejít bez souhlasu majitele do domu, bytu či na jiné místo, pokud má podezření, že se v něm nachází mrtvola, případně osoba v bezvědomí nebo neschopná přivolat pomoc.

Je pátek a policejní asistent John Bengtsson dostal za úkol zkontrolovat byt v posledním patře na Hraběcí ulici číslo 2; generální ředitel Inspekce pro vývoz strategického zboží se bez vysvětlení nedostavil do zaměstnání a nepřišel ani na smlouvenou schůzku s ministrem zahraničí.

Je tomu již hodně dávno, co John Bengtsson poprvé vnikl do cizího příbytku. Policie obvykle reagovala na podezření příbuzných, že dotyčný spáchal sebevraždu. Vzpomíná, jak prohledával pokoje, zatímco na schodech čekali zamklí zděšené rodiče. Někdy objevil chlapce se sotva znatelným pulsem, kteří se předávkovali heroinem, jindy k smrti umlácené mladé ženy ležící v obývacím pokoji ve světle televize.

John vejde do domu, vybaven zámečnickým nářadím a sadou planžet. Vyjede výtahem do pátého patra a zazvoní. Vyčkává, pak položí těžkou tašku s nástroji na zem a zkoumá bezpečnostní zámek na vstupních dveřích. Na schodišti o patro níž se ozve podivné šmajdání, jako by někdo tiše a plíživě našlapoval.

Policejní asistent John Bengtsson chvíli naslouchá, pak natáhne ruku a stiskne kliku; dveře nejsou zamčené a měkce kloužou v kloubových závěsech.

„Je tu někdo?“ zvolá.

Několik vteřin otálí, pak si přitáhne kabelu, zavře za sebou, otře si boty o rohožku a vstoupí do velké haly. Z přilehlého pokoje zní tichá melodie. John jde za hudbou, zatuká na dveře a vejde. Velký, spartánsky zařízený obývací pokoj

je vybavený třemi pohovkami od švédského designéra Carla Malmstena a dlouhým skleněným stolem. Na zdi visí obrázek lodě v bouři. Plochá hudební aparatura ledově modře svítí. Z reproduktorů se line melancholická, jakoby tázavá houslová melodie.

John Bengtsson vyrazí k dvojitým dveřím. Za nimi je salon s vysokými secesními okny. Dvěma malými tabulkami v horní části oken dovnitř září slunce.

Uprostřed bíle vymalovaného pokoje se vznáší muž.

Výjev působí téměř nadpřirozeně.

John Bengtsson strnule zírá na mrtvolu. Má pocit, že uplynula celá věčnost, než si povšimne prádelní šňůry přivázané k lustrovému háku.

Pěkně oblečený pán vypadá zcela klidně, jako by s napjatými zápěstími a špičkami bot mířícími k podlaze zkameněl při výskoku.

Je oběšený — ale je tu ještě něco, co Johnovi nehraje, co není v pořádku.

John Bengtsson nesmí překročit práh. Místo činu musí zůstat nedotčené. Srdce mu prudce buší, krev mu pulsuje v žilách, ztěžka polkne, nedokáže však spustit pohled z levitujícího muže v prázdném pokoji.

V duchu si neustále opakuje: *Joono, musím mluvit s Joonou Linnou.*

V místnosti není žádný nábytek, pouze visící oběšenec. Se vši pravděpodobností je to Carl Palmcrona, generální ředitel Inspekce pro vývoz strategického zboží.

Provaz je upevněn na háku uprostřed stropní rozetové štukatury.

Není tu nic, po čem mohl vylézt nahoru, pomyslí si John Bengtsson. Strop je přinejmenším tři a půl metru vysoký.

John Bengtsson se snaží uklidnit, srovnat si myšlenky a zaregistrovat vše, co vidí. Mužova tvář je bílá jako sníh, ve vytřeštěných očích je několik krvavých skvrnek. Přes světlešedý oblek má přehozený lehký plášť a na nohou nízké polobotky.

Na parketách leží černá aktovka a mobilní telefon. Pod tělem je kaluž moči.

Najednou se viselec zatřese.

John Bengtsson zalapá po dechu.

Ozve se žuchnutí, z půdy je slyšet rány kladivem, někdo přechází po podlaze nad nimi. Opět to zaduní a Palmcronovo tělo sebou znovu trhne. Pak se rozkvílí vrtačka, za chvíli však hluk ustane. Kdosi volá, že potřebuje prodlužovačku.

John se vrací salonem zpět, tep se mu zpomalí. Vejde do haly, vstupní dveře jsou otevřené. Zarazí se, určitě je za sebou pečlivě zavřel, je mu však jasné, že se může mýlit. Odejde z bytu a ještě předtím, než podá hlášení svému útvaru, vytáhne mobilní telefon a zavolá Joonu Linnovi ze státní kriminálky.

Je začátek června. Stockholmané se již po několik týdnů budí brzy ráno; slunce vychází kolem půl čtvrté a téměř celou noc je světlo. Konec jara byl nezvykle teplý. Rozkvetly střešiny i šeríky. Těžké hrozny květů v Kronoberském parku pronikavě voní, jsou cítit až k budově policejního prezidia.

Státní kriminální policie je jedinou švédskou operativní jednotkou, jejímž úkolem je potírání závažné trestné činnosti na domácí i mezinárodní úrovni.

Ředitel státní kriminálky Carlos Eliasson stojí u nízkého okna v osmém patře a hledí na prudké svahy Kronoberského parku. Natáhne se po telefonu, vytočí číslo Joony Linny, znovu je však přepojen do hlasové schránky. Přerušuje hovor, položí přístroj na psací stůl a mrkne na hodinky.

Do Carlosovy pracovny vejde Petter Näslund, nejistě si odkašle, zastaví se a opře se o transparent s nápisem *Sledujeme, bdíme a registrujeme*.

Z vedlejší kanceláře zaslechne otrávený telefonát týkající se evropského zatýkacího rozkazu a informací o schengenském prostoru.

„Za chvíli dorazí Pollock s kolegy,“ řekne Petter.

„Mám hodinky,“ opáčí jemně Carlos.

„Bagety už jsou každopádně připraveny,“ prohlásí Petter.

Carlos potlačí úsměv a otáže se: „Už jsi slyšel, že chtějí dělat nový nábor?“

Petterovi zrudnou tváře, sklopí pohled, pak se vzchopí a vzhledne.

„Já bych... napadá tě někdo, kdo by se do komise hodil líp než já?“ zeptá se.

Státní komise pro vyšetřování vražd se skládá ze šesti odborníků zabývajících se řešením komplikovaných násilných úmrtí po celém Švédsku. Pracují velice systematicky a postupují podle speciální metodiky pro vyšetřování závažné trestné činnosti.

Stálí zaměstnanci komise jsou vystaveni velkému tlaku. Jsou tak vytíženi, že se na policejním prezidiu téměř nikdy nesejdou v plném počtu.

Po Petterově odchodu se Carlos posadí na židli a zadívá se na akvárium s rájovci. Natáhne ruku po suchém krmivu, vtom mu zazvoní telefon.

„Jo,“ zavrčí do sluchátka.

„Už jdou nahoru,“ oznámí mu recepční Magnus.

„Díky.“

Carlos se naposledy pokusí spojit s Joonou Linnou, pak se zvedne ze židle, pohlédne na sebe do zrcadla a vyjde na chodbu. V téže chvíli se ozve pípnutí a výtahové dveře se nehlučně rozevřou. Když spatří členy komise, hlavou se mu mihne vzpomínka na koncert skupiny Rolling Stones, na kterém byl před pár lety s několika kolegy. Hudebníci na pódiu připomínali unavené obchodníky a stejně jako členové komise na sobě měli tmavé obleky a kravaty.

První vystoupí z výtahu Nathan Pollock s šedými vlasy staženými do ohonu, po něm následuje Erik Ericsson s brýlemi zdobenými diamanty, díky nimž mu kolegové přezdívali Elton. Za ním se klátí Niklas Dent s P. G. Bondessonem a jako poslední kráčí shrbený kriminální technik Tommy Kofoed a rozmrzele zírá do země.

Carlos jim pokyne k zasedací místnosti. U kulatého stolu na ně u šálku černé kávy čeká operativní ředitel Benny Rubin a Petter Näslund. Tommy Kofoed si vezme z košíku jablko a hlučně se do něj zakousne. Nathan Pollock na něj s úsměvem pohlédne a potřeše hlavou. Tommy se zarazí a málem mu zaskočí.

„Vítejte,“ pozdraví Carlos. „Jsem rád, že jste si našli chvílku, protože dnes máme na programu několik důležitých bodů.“

„Joonu Linna nepřijde?“ zeptá se Tommy Kofoed.

„Ale jo,“ odpoví zdrženlivě Carlos.

„Dělá si totiž, co chce,“ vysvětlí mu Pollock.

„Vždyť Joonu loni vyřešil ty vraždy v Tumbě,“ prohlásí Tommy Kofoed. „Dodnes nemůžu zapomenout, jak byl skálopevně přesvědčený... jak přesně věděl, v jakém pořadí se ty mordy odehrály.“

„To jo, ksakru, ačkoli to odporovalo vši logice...“ usměje se Elton.

„Kriminalistickou techniku mám prakticky v malíčku,“ pokračuje Tommy Kofoed. „Ale Joonu se jen tak mimochodem mrknul na ty krvavý šlápoty a hned mu bylo jasné co a jak, prostě to nechápu...“

„Viděl totiž celkovou situaci,“ vloží se do hovoru Nathan Pollock. „Míru násilí, vrahovo úsilí, stres i to, že stopy v řadovém domku působily ve srovnání s tou šatnou unaveně.“

„Stejně mi to pořád nejde na rozum,“ mručí Tommy Kofoed.

Carlos si odkašle, očima přelétne program schůze a spustí:

„Včera nám volali z námořní policie. Nějaký děda, rybář, našel ženskou mrtvolu.“

„To jako v síti?“

„Ale houby, uviděl velikou sportovní loď, proud ji zanesl až někam k Dalarö. Dovesloval k ní, vylezl na palubu a v posteli v kajutě našel mrtvou holku.“

„To asi nebude nic pro komisi,“ uchichtne se Petter Näslund.

„Byla zavražděná?“ zeptá se Nathan Pollock.

„Zřejmě sebevražda,“ odpoví rychle Petter.

„Nijak to nespěchá,“ pokračuje Carlos a vezme si kousek dortu. „Ale přesto mi to nedalo, abych se o tom nezmínil.“

„Ještě něco?“ otáže se zachmuřeně Tommy Kofoed.

„Máme tu písemnou žádost od policie ze Západního Götalandu,“ říká Carlos. „Leží na stole.“

„Já to vzít nemůžu,“ prohlásí Pollock.

„Vím, že máte všichni práce nad hlavu,“ pokračuje Carlos a smetá drobečky ze stolu. „Zřejmě bychom tedy měli začít z druhého konce a promluvit si o... o náboru do komise pro vyšetřování vražd.“

Benny Rubin se rozhlédne a řekne, že vedení si uvědomuje jejich obrovské pracovní vytížení, takže jeho prvním opatřením bylo vyčlenění zvláštních finančních prostředků pro přijetí dalšího člena.“

„Tak se k tomu vyjádřete,“ vybídne je Carlos.

„Neměl by u tohoto bodu být i Joona Linna?“ otázka se Tommy Kofoed a natáhne se po sendviči.

„Není vůbec jisté, že dorazí,“ prohlásí Carlos.

„Co si dát napřed kafe a něco k jídlu?“ navrhně Erik Ericsson a posune si blýskavé brýle.

Tommy Kofoed odhrne plastovou fólii, sundá z lososového chlebičku koprovou snítku, vymačká na něj citron a pak si vybalí z ubrousku příbor.

Najednou se otevřou dveře a vejde Joona Linna, blondáté vlasy má shrnuté ke straně.

„*Syökää tilli, pojat,*“ řekne finsky.

„Správně,“ zachechtá se Nathan Pollock. „Jezte kopr, chlapi.“

Nathan a Joona si vesele pohlédnou do očí. Tommy Kofoed zrudne a rozjařeně zakroučí hlavou.

„Tilli,“ zopakuje Nathan a rozřehťá se na celé kolo, když Joona popojde k Tommymu a položí mu větvičku kopru zpátky na sendvič.

„Co kdybychom pokračovali ve schůzi?“ zeptá se Petter.

Joona si podá ruku s Nathanem Pollockem, na opěradlo volné židle pověsí tmavé sako a posadí se.

„Omlouvám se,“ řekne tlumeně.

„Jsi vřele vítán,“ opáčí Carlos.

„Děkuju.“

„Zrovna jsme mluvili o náboru do komise,“ vysvětlí mu Carlos a mne si spodní ret. Petter Näslund se začne ošívát.

„Myslím... myslím, že předám slovo Nathanovi,“ pokračuje Carlos.

„Fajn, rád se toho ujmu, a nemluvím jen za sebe,“ rozhovoří se Nathan Pollock. „My všichni doufáme, že se k nám přidáš, Joono.“

V místnosti zavládne ticho. Niklas Dent a Erik Ericsson souhlasně přikývnu. Petter Näslund vypadá jako bůh pomsty.

„Moc bychom o tebe stáli,“ pokračuje Tommy Kofoed.

„Velice si vaši nabídky vážím,“ odpoví Joono a prsty si prohrábne hustou kštici. „Jste vážně skvělí, už jste to mockrát prokázali, vaši práce si opravdu cením...“

Všichni se potutelně usmívají.

„Ale pokud jde o mě... nedokázal bych pracovat podle vašich metod,“ vysvětlí Joono.

„Jo, to jsme už pochopili,“ vloží se rychle do věci Tommy Kofoed. „Jsou trochu omezující, ale na druhé straně velmi užitečné, vždyť se ukázalo, že...“

Tommy zmlkne.

„Přesto jsme se tě chtěli zeptat,“ prohlásí Nathan Pollock.

„Myslím, že se na tuhle práci nehodím,“ odpoví Joono.

Muži sklopí oči, kdosi přikývne. Joonovi zazvoní telefon a omluví se. Vstane a odejde z místnosti. Po několika minutách se vrátí a natáhne se pro sako.

„Mrzí mě to,“ říká Joono. „Chtěl jsem se téhle schůze zúčastnit, ale...“

„Něco vážného?“ zeptá se Carlos.

„Volal mi John Bengtsson. Právě našel Carla Palmcronu.“

„Jak to, našel?“

„Oběšeného.“

Komisařův pravidelný obličej ztvárňuje, oči se mu zalesknou jako šedá sklíčka.

„Kdo je to Palmcrona?“ zeptá se Nathan Pollock. „Nedokážu si to jméno nikam zařadit.“

„Generální ředitel Inspekce pro vývoz strategického zboží,“ odpoví rychle Tommy Kofoed. „Právě on rozhoduje o švédském exportu zbraní.“

„Copak všechny posty inspekce nepodléhají utajení?“ zeptá se Carlos.

„Jo,“ odpoví Tommy.

„Pak by se o to měla starat bezpečnostní policie.“

„Ale já jsem Johnovi slíbil, že se tam zajedu podívat,“ odpoví Joona. „Něco se mu nezdálo.“

„Co?“ zeptá se Carlos.

„No... Ale nic, napřed to musím vidět.“

„To zní zajímavě,“ opáčí Tommy Kofoed. „Můžu jet s tebou?“

„Tak to se taky přidám,“ vyhrkne Pollock.

Carlos se pokusí namítnout, že schůze ještě neskončila, pochopí však, že je to ztráta času. Tři muži opustí sluncem zalitou konferenční místnost a vyjdou do chládku chodby.

O dvacet minut později zaparkuje kriminální komisař Joona Linna své černé volvo na Pobřežní ulici. Za ním zastaví stříbrošedý Lincoln Towncar. Joona vystoupí a čeká na kolegy z komise pro vyšetřování vražd. Společně zajdou za roh a vejdou do domu číslo 2 na Hraběcí ulici.

Starým vrzavým výtahem vyjedou do posledního patra. Tommy Kofoed se se svou typickou nevrlostí otáže, co Joona zatím zjistil.

„Inspekce pro vývoz strategického zboží ohlásila, že pohřešují Carla Palmcronu,“ spustí Joona. „Nemá rodinu a nikdo z kolegů o jeho soukromí nic neví. Když se neobjevil v práci, požádali městskou policii, aby se podívali k němu domů. Poslali tam Johna Bengtssona, ten našel Palmcronu oběšeného v bytě a hned mi zavolal. Prý má podezření, že došlo ke spáchání trestného činu, a chtěl, abych přijel.“

Větrem ošlehaná tvář Nathana Pollocka ztuhne.

„A proč měl podezření, že jde o trestný čin?“

Výtah zastaví, Joona otevře mříž. John Bengtsson stojí přede dveřmi Palmcronova bytu. Zastrčí do kabátu kapesní vydaní nějaké knížky a potřese si s Joonou rukou.

„Tohle jsou Tommy Kofoed a Nathan Pollock ze Státní komise pro vyšetřování vražd,“ představí Joona kolegy.

Muži na sebe mlčky kývnou.

„Takže když jsem dorazil na místo, bylo odemčeno,“ spustí John. „Slyšel jsem z bytu hudbu a pak jsem v tom velikém pokoji našel oběšeného Palmcronu. Za dobu, co sloužím, jsem už viděl spousty mrtvých chlápků, ale v tomhle případě nevím, jak bych... když vezmeme v úvahu Palmcronovo společenské postavení, nějak se mi nechce věřit, že šlo o sebevraždu.“

„Dobře žes zavolal,“ pochválí ho Joona.

„Ohledal jste mrtvolu?“ zeptá se břítky Tommy Kofoed.

„Vůbec jsem nešel dovnitř,“ ohradí se John.

„Výborně,“ zamumlá si Kofoed a společně s Johnem Bengtssonem začnou pokládat náslapné tabule.

Po chvíli smí Joon Linna s Nathanem Pollockem vejít do haly. John Bengtsson čeká vedle modré pohovky. Ukáže na pootevřené dvoukřídle dveře do světlého pokoje. Joona kráčí po tabulích, štouchne do dveří, takže se otevrou dokořán.

Řadou vysokých oken pronikají vlahé sluneční paprsky. Uprostřed rozlehlé místnosti visí Carl Palmcrona. Na sobě má světlý oblek, převlečník a polobotky. Po bílém obličejí, kolem očí i úst mu lezou mouchy, kladou drobounká žlutá vajíčka, s bzukotem poletují nad louží moči a nad aktovkou ležící na podlaze. Tenký provaz se nešťastníkovi zařízl hluboko do hrdla, na němž je patrný temně rudý pruh, a krev z rány mu stekla na prsa.

„Poprava,“ konstatuje Tommy Kofoed a natáhne si ochranné rukavice.

Z jeho hlasu i tváře vymizí veškerá rozmrzelost. S úsměvem poklekne a začne fotografovat visící tělo.

„Předpokládám, že objevíme poranění krční páteře,“ prohlásí Pollock a ukáže na mrtvolu.

Joon vzhledne ke stropu a pak se znovu zadívá na podlahu.

„Takže se jednalo o výstražnou popravu, o demonstraci,“ pokračuje vzrušeně Kofoed a zesnulého ředitele ozáří blesk jeho fotoaparátu. „Myslím tím, že se vrah nesnažil svůj čin zakrýt, naopak, chtěl jím něco říct.“

„Jo, právě tohle jsem měl na mysli,“ přitaká živě John Bengtsson. „Prázdný pokoj, žádná židle ani schůdky, na které by si mohl stoupnout.“

„Takže co tím chtěl vrah říct?“ pokračuje Tommy Kofoed, ruka s fotoaparátem mu klesne a přimhouřenýma očima hledí na bezduché tělo. „Oběšení přece souvisí se zradou, odkazuje na Jidáše Iškariotského, který...“

„Počkej chvíličku,“ přerušil ho klidně Joona a ukáže na podlahu.

„Co je?“ zeptá se Pollock.

„Myslím, že šlo o sebevraždu,“ řekne Joona.

„Jo, sebevražda jak vyšitá,“ ušklíbne se Tommy Kofoed. „Jen zamával křídly a vyletěl přímo do oprátky...“

„A co ta taška?“ pokračuje Joona. „Kdyby ji postavil na tenkou hranu a stoupl si na ni, tak by na provaz dosáhl.“

„Ale sotva až na strop,“ namítne Pollock.

„Provaz sem mohl přidělat už předtím.“

„To sice jo, ale stejně si myslím, že se pleteš.“

Joona pokrčí rameny a zamumlá: „Když ještě vezmu v potaz hudbu a uzly na...“

„Nepodíváme se radši na tu aktovku?“ nevzdává se Pollock.

„Napřed musím sejmout několik stop,“ řekne Kofoed.

Všichni beze slova přihlížejí, jak shrbený drobný Tommy Kofoed rozmotává po zemi černou snímací fólii a pak ji pryžovým válečkem opatrně přitiskne k podkladu.

„Mohl bys mi vyndat dvě vlnité lepenky a velkou roli balicího papíru, Nathane?“ otázka se Tommy a ukáže na svou tašku s materiálem.

„Lepenku?“ podiví se Pollock a hodí mu požadované předměty.

„Jo, díky,“ odpoví Kofoed a sáhne po roli.

Tommy zajistí trasologické stopy na podlaze a pokyne Nathanu Pollockovi, že může vejít.

„Otisky bot najdeš na zadní straně aktovky,“ sdělí mu Joona. „Tělo se zhouplo podélně a taška se překotila dozadu.“

Nathan Pollock bez jakéhokoli komentáře zamíří ke kožené aktovce a klekne si na zem. Natáhne se, postaví ji na hranu a přes rameno se mu svezou stříbřité vlasy svázané do ohonu. Na černé tašce jsou jasně viditelné světle šedé stopy.

„Neříkal jsem to?“ zeptá se Joona.

„Ksakra,“ prohlásí pochvalně Tommy Kofoed a jeho unavená tvář ožije.

„Sebevražda,“ zamumlá Pollock.

„Alespoň z čistě technického hlediska,“ podotkne Jooná. Muži stojí a hledí na oběšence.

„Co tedy vlastně máme?“ zeptá se Kofoed, stále ještě s veselým výrazem. „Člověk, který rozhoduje o vývozu válečného materiálu, si vezme život.“

„To není nic pro nás,“ povzdechne Pollock.

Tommy Kofoed si stáhne rukavice a pokyne k visícímu muži.

„Joono, jak jsi to vlastně myslel s tou hudbou a uzly?“

„Je to dvojitý stěžňový uzel,“ odpoví Jooná a ukáže k lustrovému háku. „Napadlo mě, jestli nesouvisí s Palmcronovou dlouholetou kariérou u námořnictva.“

„A ta hudba?“

Jooná se zarazí a zadumaně na něj pohlédne.

„Co si o ní myslíš ty?“ zeptá se.

„Nevím, zřejmě je to nějaká houslová sonáta,“ říká Kofoed. „Ze začátku devatenáctého století nebo...“

Rozřinčí se zvonek a Kofoed zmlkne. Všichni čtyři na sebe pohlédnou. Jooná zamíří do haly, ostatní ho následují, zastaví se však v salonu, aby na ně nebylo z chodby vidět. Jooná projde do předsíně, chvíli zvažuje, zda se má podívat špehýrkou. Natáhne ruku, stiskne kliku a cítí, jak klíčovou dírkou proudí vzduch. Těžké dveře se rozevřou. Za nimi je tma. Načasované osvětlení již zhaslo, hnědočervená schodišťová okna příliš světlá nepropouštějí. Najednou zaslechne pomalé funění, ostrý těžký dech neviditelné osoby. Ruka mu sjede k pistoli a obezřetně vyhlédne za otevřené dveře. V proužku světla pronikajícího mezi rámem a veřejemi spatří vysokou ženu s mohutnými rukama. Může jí být tak pětadesát let. Stojí bez hnutí jako socha. Na tváři má velkou náplast tělové barvy, šedé vlasy ostříhané na krátké dívčí mikádo. Bez sebe-menšího náznaku úsměvu hledí Joonovi přímo do očí.

„Už jste ho sundali?“ zeptá se.

Joona věřil, že stihne přijít včas na schůzi se členy Státní komise pro vyšetřování vražd, která měla začít v jednu hodinu odpoledne.

Měl však domluvený oběd s Disou v Rosendalské zahradě na Djurgårdenu. Dorazil o něco dřív, chvíli postál ve slunci a hleděl na opar nad malým vinohradem. Pak spatřil Disu s látkovou kabelou přes rameno. Úzkou inteligentní tvář měla pokropenou letními pihami a světlé vlasy, obvykle spletené do dvou rozčuchaných copů, jí spadaly na ramena. Nastrojila se do květovaných letních šatů a na nohou měla sandály s klínkem.

Letmo se objali.

„Ahoj,“ pozdravil Joona. „Tobě to ale sluší.“

„Tobě taky,“ odpověděla Disa.

Pak si v bufetu vybrali jídlo a posadili se ven na zahrádku. Joona si všiml jejích nalakovaných nehtů. Disa pracovala jako archeoložka a obvykle měla krátce zastřižené nehty, za nimiž bylo vidět hlínu. Joonův pohled sklouzl z Disiných rukou k ovocnému sadu.

Disa se pustila do jídla a s plnými ústy začala vykládat:

„Královna Kristina dostala od vévody Kuronského leoparda. Chovala ho tady, na Djurgårdenu.“

„To jsem nevěděl,“ řekl tiše Joona.

„V zámecké kronice jsem se dočetla, že královská pokladnice zaplatila čtyřicet stříbrných tolarů za pohřeb služky, kterou ten leopard roztrhal.“

Disa se opřela a vzala do ruky sklenku.

„Jsi nějak moc výřečný, Joono,“ prohlásila ironicky.

„Promiň,“ zamumlal Joona. „Víš, já...“

Komisař zmlkl a najednou ucítil, jak mu z těla mizí veškerá energie.

„Copak je s tebou?“

„Prosím, povídej mi ještě o tom leopardovi.“

„Vypadáš nějak smutně...“

„Vzpomněl jsem si na maminku... právě včera to byl rok, co zemřela. Zajel jsem na hřbitov a dal jí na hrob bílý kosatec.“

„Ritva mi strašně moc chybí,“ pronesla Disa, odložila příbor a chvíli seděla mlčky.

„Víš, co mi řekla, když jsem ji viděla naposledy? Vzala mě za ruku a povídala, že bych tě měla svést a nechat si udělat dítě.“

„To si dovedu představit,“ rozesmál se Joona.

Slunce se odráželo ve sklence a v Disiných podivně ztemnělých očích.

„Odpověděla jsem jí, že by to asi nevyšlo, a ona řekla, abych ti dala košem a už se k tobě nikdy nevracela.“

Joona přikývl, nevěděl však, co by na to měl říct.

„Pak bys zůstal úplně sám,“ pokračovala Disa. „Velkej osamělej Fin.“

Joona ji pohladil po ruce.

„To bych nerad.“

„Copak?“

„Nerad bych byl velkej osamělej Fin,“ odpověděl měkce. „Chci být s tebou.“

„Ale já mám chuť tě pokousat, pořádně tě hryznout. Chápeš to? Kdykoli tě vidím, tak mi trnou zuby,“ usmála se Disa.

Joona natáhl ruku, aby ji pohladil. Věděl, že přijde pozdě na schůzku s Carlosem Eliassonem a s kolegy z komise, přesto však zůstal sedět naproti Disě, povídal si s ní a zároveň myslel na to, že by měl zajít do Severského muzea podívat se na sámskou svatební korunku.

.....

Carlos Eliasson řekl členům komise pro vyšetřování vražd o mladé ženě, která byla nalezena mrtvá na sportovním člunu ve stockholmských šérách. Benny Rubin do zprávy napsal, že případ nespěchá; počkají na výsledek vyšetřování od námořní policie.

Joona se o chvíli opozdil, sotva se však objevil, zavolal mu policista John Bengtsson. Znali se již drahnou dobu, přes deset let proti sobě hráli pozemní hokej. John Bengtsson býval veselý společenský chlapík, když mu však lékaři sdělili, že má rakovinu prostaty, přišel téměř o všechny kamarády. Podařilo se mu úplně vyléčit, ale stejně jako mnoho jiných lidí, kteří na vlastní kůži pocítili blízkost smrti, v sobě měl jakousi zvláštní citlivost a zdrženlivost.

Joona stál na chodbě před zasedací místností a naslouchal Johnovu rozvláčnému výkladu. Z kolegova hlasu slyšel náhlou únavu, která se dostavuje bezprostředně po prožitém stresu. Popsal Joonovi, jak před chvílí našel generálního ředitele Inspekce pro vývoz strategického zboží oběšeného v jeho vlastním bytě.

„Sebevražda?“ otázal se Joona.

„Ne.“

„Vražda?“

„Nemohl bys sem přijet?“ zeptal se John. „Nějak si to nedokážu poskládat dohromady. To tělo se vznáší nad zemí, Joono.“

•••••

Právě když Joona s Nathanem Pollockem a Tommym Kofodem konstatovali, že se jedná o sebevraždu, zařinčel u dveří zvonek. V šeru na chodbě stála vysoká žena, ve velikých rukách třímala nákupní tašky.

„Už jste ho sundali?“ otázala se.

„Sundali?“ zopakoval Joona.

„Přece pana ředitele Palmcronu,“ odvětila věčně žena.

„Co myslíte tím *sundali*?“

„Omlouvám se, jsem jen obyčejná hospodyně, myslela jsem...“

Žena zjevně zneklidněla a zamířila po schodech dolů, zarazila se však, když Joona odpověděl na její otázku.

„Ještě tam visí.“

„Aha,“ opáčila a obrátila k němu nevzrušenou tvář.

„Viděla jste ho tam viset už předtím?“

„Ne,“ prohlásila hospodyně.

„A proč jste se ptala, jestli jsme ho sundali? Stalo se něco? Všimla jste si něčeho zvláštního?“

„Jo, na lustru v salonku visela šňůra,“ odpověděla.

„Vy jste tu šňůru viděla?“

„Samozřejmě.“

„A to jste se nebála, že by ji mohl použít?“ zeptal se Joona.

„Smrt není žádná noční můra,“ prohlásila záhadně žena s potlačovaným úsměvem.

„Co jste to říkala?“

Hospodyně však pouze zavrtěla hlavou.

„A jak podle vás zemřel?“ zeptal se Joona.

„Zřejmě se mu ta šňůra stáhla kolem krku,“ řekla.

„A jak se mu na ten krk dostala?“

„To nevím... třeba s tím potřeboval pomoci,“ odpověděla přemýšlivě.

„Co tou pomocí myslíte?“

Žena obrátila oči v sloup a Joona si pomyslel, že omdlí. Pak se opřela rukou o zeď a opět mu pohlédla do očí.

„Ochotní lidé se najdou všude,“ zamumlala.

Bazén v budově policejního prezidia je vylidněný a tichý, za prosklenou stěnou je tma, kavárna zeje prázdnotou. Modrá hladina je téměř nehybná. Záře světel pronikajících ze dna se pohupuje po stěnách a po stropě. Joonu Linna plave stejnoměrnými tempy sem tam a snaží se pravidelně dýchat.

V hlavě se mu míhají nesouvislé útržky vzpomínek. Disina tvář, když mu pověděla, že jí trnou zuby pokaždé, když ho vidí.

Doplave k okraji, obrátí se pod vodou a odkopne se od stěny. Uvědomí si, že zrychlil tempo, když se mu v myšlenkách vynořil byt Carla Palmcrony. V duchu opět vidí oběšence, kaluž moči, mouchy lezoucí po mužově obličejí. Byl oblečený na ven, měl na sobě kabát a boty, ale přesto si našel čas pustit si hudbu.

Celá událost Joonovi připadá plánovaná a zároveň impulzivní, ke klasické sebevraždě má hodně daleko.

Zrychlí, obrátí se, opět se odrazí a vybaví si okamžik, kdy prošel halou a po nečekaném zazvonění otevřel dveře. Po chvíli spatřil v temné chodbě vysokou ženu s rukama jak lopaty, skrytou za otevřenými dveřmi.

Joonu se zastaví u okraje bazénu, prudce oddechuje a chytí se plastové mřížky nad odtokovým žlabem. Dech se mu zklidní, tlak kyseliny mléčné ve svalcích však stále sílí. Do haly vejde skupina policistů ve sportovních soupravách. Nesou si dvě simulační figuríny představující dítě a osobu s nadváhou.

„Smrt není žádná noční můra,“ řekla mu s úsměvem ta velká ženská.

Joonu vyleze z bazénu a cítí podivné napětí. Neví, čím to je, ale případ Palmcronovy smrti mu stále vrtá hlavou. Bůhvíproč

má pořád před očima prázdný světlý pokoj a slyší poklidnou houslovou melodii mísící se s bzukotem hmyzu.

Joona ví, že šlo o sebevraždu, a snaží se přesvědčit sám sebe, že to není případ pro státní kriminálku. Přesto však má sto chutí rozběhnout se na místo činu a znovu si ho prohlédnout, vše důkladně prozkoumat, propátrat každou místnost a ujistit se, zda mu nic neušlo.

Při rozhovoru s hospodyní se zprvu domníval, že je zmatená a podezírává, že jí šok zakalil rozum, a proto odpovídala tak podivně a nesouvisle. Nyní se pokouší na věc podívat z jiného úhlu. Možná nebyla ani trošku zmatená nebo šokovaná, prostě jen konkrétně odpovídala na jeho otázky. V tom případě hospodyně Edith Schwartzová vypověděla, že Carlu Palmcronovi s provazem někdo pomohl, že ochotní lidé se najdou všude. Což by znamenalo, že jeho smrt nebyla sebevražda a že při ní nebyl sám.

Něco tu nehraje.

Joona ví, že má pravdu, ale nedokáže ten pocit nijak konkretizovat.

Vejde do pánské šatny, odemkne skříňku, vyndá telefon a zavolá hlavnímu patologovi Nilsu Åhlénovi zvanému Nålen.

„Ještě s tím nejsem hotový,“ řekne Nålen.

„Jde o Palmcronu. Jaký je tvůj první dojem, i když jsi ještě...“

„Ještě jsem neskončil,“ přeruší ho Nålen.

„...i když jsi ještě neskončil?“ dokončí Joona svou původní otázku.

„Zastav se v pondělí.“

„Zastavím se teď,“ prohlásí Joona.

„V pět mám sraz se ženou, jdu se s ní podívat na nějakou pohovku.“

„Za pětadvacet minut jsem u tebe,“ sdělí mu Joona a ukončí hovor dřív, než mu Nålen opět stačí zopakovat, že ještě neskončil.

Osprchovaný a oblečený komisař zaslechne dětský smích a štěbetání; za chvíli začne plavecká škola.

Přemýšlí nad tím, co smrt generálního ředitele Inspekce pro vývoz strategického zboží znamená; člověk, který měl hlavní slovo při všech důležitých rozhodnutích týkajících se švédské výroby a vývozu válečného materiálu, je mrtvý.

Co když se pletu, co když ho přece jen někdo zavraždil, říká si Joon. Než vyrazím k Nâlenovi, musím si promluvit s Pollockem, vždyť Nathan s Tommym už zřejmě mají veškeré výsledky z ohledání místa činu.

Joon dlouhými kroky kráčí chodbou, seběhne po schodech a zavolá své asistentce Anje Larssonové, aby mu zjistila, zda je Nathan Pollock ještě v budově.

Joonu s mokkými vlasy otevře dveře do sálu číslo 11, kde Nathan Pollock přednáší elitní skupině mužů a žen speciálně vyškolených k osvobození zajatých rukojmích.

Na zdi za Pollockem je anatomická tabule lidského těla promítaná z počítače. Na stole leží sedm ručních zbraní poskládaných do řady, od malého Sig Sauera P238 po matně černý samopal značky Heckler & Koch se čtyřicetimilimetrovým granátometem.

Před Pollockem stojí mladý policista. Nathan popadne nůž, skrývá ho u těla, pak prudce vykročí, naznačí ránu na mladíkově hrdle a obrátí se ke skupině.

„Nevýhodou řezné rány je to, že nepřítel může křičet, nemáme jeho pohyby pod kontrolou a vykrvácení chvíli trvá, protože dojde k otevření pouze jedné tepny,“ vysvětluje Pollock.

Opět se vrhne na kolegu, paží mu sevře obličej a ohbím lokte zacpe ústa.

„Pokud to ale udělám takhle, zadusím případný křik, držím ho pevně za hlavu a jediným řezem mu můžu otevřít obě tepny,“ vysvětluje posluchačům.

Pollock pustí mladíka a spatří Joonu Linnu. Musel vejít právě v okamžiku, kdy předváděl svůj chvat. Policista si pohladí ústa a vrátí se na místo. Pollock se na Joonu nadšeně usměje a pokyne mu, aby šel dál, Joonu však zavrtí hlavou.

„Musím s tebou chvíli mluvit, Nathane,“ řekne tiše.

Několik policistů se otočí a hledí na něj. Pollock popojde k Joonovi a potřeše mu rukou. Joonovi kape ze zátylku voda, vzadu na saku má tmavé mokré skvrny.

„Tommy Kofoed zajistil v Palmcronově bytě všechny stopy,“ říká Joonu. „Potřebuju vědět, jestli objevil něco zvláštního.“

„Myslel jsem, že to nespěchá,“ odpoví Pollock. „Samozřejmě jsme vyfotili všechny otisky na fóliích, ale ještě jsme nestačili analyzovat výsledky. Zatím nemám nejmenší tušení...“

„Ale něco jsi viděl,“ přeruší ho Jooná.

„No, když jsme vkládali obrázky do počítače... všiml jsem si, že... ale ještě je příliš brzy na...“

„Tak ven s tím — musím běžet.“

„Vypadá to, že kolem těla jsou soustředné kruhy šlápot patřících dvěma různým osobám,“ vymáčkne ze sebe Nathan.

„Pojď se mnou za Nâlenem,“ řekne Jooná.

„Ted?“

„Mám tam být za dvacet minut.“

„Sakra, já vážně nemůžu,“ odvětí Nathan a pokyne do místnosti. „Ale pokud se budeš potřebovat na něco zeptat, jsem na telefonu.“

„Díky,“ odpoví Jooná a obrátí se k odchodu.

„Hele... nechtěl by ses aspoň na chvíli zdržet?“ zeptá se Nathan.

Posluchači se obrátí k Joonovi, který jim krátce zamává.

„Tak tohle je ten legendární Jooná Linna, o kterém jsem vám povídal,“ spustí Nathan Pollock. „Snažím se ho přemluvit, aby nám udělal přednášku o boji nablízko.“

V místnosti je ticho, všichni hledí na Joonu.

„Většina z vás toho o boji nablízko určitě ví víc než já,“ prohlásí s pousmáním komisař. „Jediné, čemu jsem se naučil, je to... že když jde o skutečný souboj, tak přestanou platit veškerá pravidla slušnosti, není to žádný sport, jde jen o vítězství.“

„Tohle si poslechněte,“ prohlásí vzrušeně Pollock.

„Člověk to zvládne pouze tehdy, když se dokáže přizpůsobit novým okolnostem a využít je ve svůj prospěch,“ pokračuje klidně Jooná. „Trénujte všechny možné situace... můžete se ocitnout v autě nebo na balkoně. V místnosti může být slzný plyn, na podlaze spousta střepů. Může se bojovat zbraněmi i jinými nástroji. Člověk neví, jestli je na začátku, nebo na